

KOMUNIKAT PRASOWY nr 160/22

Luksemburg, 22 września 2022 r.

Wyrok Trybunału w sprawach połączonych C-245/21 i C-248/21 | Bundesrepublik Deutschland
(Zawieszenie decyzji o przekazaniu na drodze administracyjnej)

Zawieszenie wykonania decyzji o przekazaniu osoby ubiegającej się o azyl do odpowiedzialnego państwa członkowskiego ze względu na pandemię Covid-19 nie skutkuje przerwaniem biegu sześciomiesięcznego terminu na przekazanie

Po upływie tego terminu to wnioskujące państwo członkowskie staje się odpowiedzialne za rozpatrzenie wniosku o udzielenie azylu

W 2019 r. LE, MA i PB złożyli wnioski o udzielenie azylu w Niemczech. Jednakże LE złożył wcześniej wniosek o udzielenie ochrony międzynarodowej we Włoszech, a MA i PB wjechali nielegalnie na terytorium tego ostatniego państwa członkowskiego, gdzie zostali zarejestrowani jako osoby ubiegające się o ochronę międzynarodową. W konsekwencji właściwy organ niemiecki zwrócił się do organów włoskich o wtórne przejęcie LE oraz przejęcie MA i PB na podstawie rozporządzenia Dublin III¹. Następnie organ ten uznał za niedopuszczalne złożone przez zainteresowanych wnioski o udzielenie azylu i nakazał ich wydalenie do Włoch.

W lutym 2020 r. organy włoskie powiadomiły organy niemieckie, że ze względu na pandemię Covid-19 przekazania do i z Włoch na podstawie rozporządzenia Dublin III nie będą już następować. Decyzjami wydanymi w marcu i kwietniu 2020 r. właściwy organ niemiecki zawiesił do odwołania wykonanie nakazów wydalania zainteresowanych na mocy między innymi wspomnianego rozporządzenia² na tej podstawie, że w związku z rozwojem pandemii Covid-19 przeprowadzenie tych przekazania nie było możliwe.

Wyrokami wydanymi w czerwcu i w sierpniu 2020 r. Verwaltungsgericht (sąd administracyjny, Niemcy) uchylił decyzje, w których organ uznał za niedopuszczalne złożone przez zainteresowanych wnioski o udzielenie azylu i nakazał ich wydalenie. Sąd ten stwierdził, że przy założeniu, że Włochy były odpowiedzialne za rozpatrzenie złożonych przez zainteresowanych wniosków o udzielenie azylu, wspomniana odpowiedzialność została

¹ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 604/2013 z dnia 26 czerwca 2013 r. w sprawie ustanowienia kryteriów i mechanizmów ustalania państwa członkowskiego odpowiedzialnego za rozpatrzenie wniosku o udzielenie ochrony międzynarodowej złożonego w jednym z państw członkowskich przez obywatela państwa trzeciego lub bezpaństwowca (Dz.U. 2013, L 180, s. 31, zwane dalej „rozporządzeniem Dublin III”).

² Decyzje te wydano na podstawie art. 27 ust. 4 rozporządzenia Dublin III, który stanowi, iż państwa członkowskie mogą postanowić, że właściwe organy, działając z urzędu, mogą podjąć decyzję o zawieszeniu wykonania decyzji o przekazaniu do czasu rozstrzygnięcia odwołania lub wniosku o ponowne rozpoznanie.

przeniesiona na Niemcy z uwagi na upływ terminu na przekazanie przewidziany w rozporządzeniu Dublin III³, jako że wspomniane wyżej decyzje o zawieszeniu nie doprowadziły do przerwania biegu tego terminu.

Sąd odsyłający, do którego wniesiono skargę rewizyjną od tych wyroków, ma wątpliwości co do tego, czy wydane wobec zainteresowanych decyzje o zawieszeniu wykonania nakazów wydalenia mogą skutkować przerwaniem biegu terminu na przekazanie.

Trybunał orzekł, że bieg terminu na przekazanie przewidzianego w rozporządzeniu Dublin III⁴ nie zostaje przerwany, gdy właściwe organy państwa członkowskiego wydają, opierając się na tym rozporządzeniu⁵, możliwą do cofnięcia decyzję o zawieszeniu wykonania decyzji o przekazaniu na tej podstawie, że wykonanie to jest praktycznie niemożliwe ze względu na pandemię Covid-19.

Ocena Trybunału

W tym względzie Trybunał uściślił najpierw, że jeżeli odwołanie od decyzji o przekazaniu ma skutek zawieszający na podstawie decyzji wydanej przez właściwe organy na warunkach przewidzianych w rozporządzeniu Dublin III⁶, termin na przekazanie biegnie od dnia wydania ostatecznego rozstrzygnięcia w przedmiocie tego odwołania, tak że wykonanie decyzji o przekazaniu powinno nastąpić najpóźniej w ciągu sześciu miesięcy od wydania ostatecznego rozstrzygnięcia w przedmiocie wspomnianego odwołania. Takie rozwiązanie zakłada jednak, że decyzja o zawieszeniu wykonania decyzji o przekazaniu została wydana przez te organy w granicach zakresu stosowania przepisu przewidującego taki skutek zawieszający⁷.

Co się tyczy tego zakresu stosowania, Trybunał podkreślił, po pierwsze, że stosowanie tego przepisu jest ściśle związane ze skorzystaniem przez zainteresowaną osobę ze środka odwoławczego od decyzji o przekazaniu, ponieważ zawieszenie, o którym postanowiły te organy, powinno nastąpić „do czasu rozpatrzenia odwołania”.

Po drugie, jeśli chodzi o kontekst, w jaki wpisuje się ten przepis, należy on do sekcji zatytułowanej „Gwarancje proceduralne”⁸. Ponadto przepis ten jest zamieszczony w artykule zatytułowanym „Środki zaskarżenia”, następuje po ustępie poświęconym skutkowi zawieszającemu odwołania od decyzji o przekazaniu i uzupełnia ten ustęp, zezwalając państwom członkowskim na umożliwienie właściwym organom zawieszania wykonania decyzji o przekazaniu w przypadkach, w których zawieszenie następujące po wniesieniu odwołania nie wynikałoby ani z mocy ustawy, ani z orzeczenia sądowego.

Wreszcie, co się tyczy celów realizowanych przez rozporządzenie Dublin III, sześciomiesięczny termin przekazania określony w tym rozporządzeniu ma na celu zagwarantowanie, by zainteresowana osoba została rzeczywiście jak najszybciej przekazana do państwa członkowskiego odpowiedzialnego za rozpatrzenie wniosku o udzielenie ochrony międzynarodowej. W świetle zaś przerywającego skutku wywoływanego przez zawieszenie wykonania decyzji o przekazaniu w odniesieniu do terminu na przekazanie, interpretowanie odnośnego przepisu w ten sposób, że zezwala on państwom członkowskim na umożliwienie właściwym organom zawieszania wykonania decyzji o przekazaniu z powodu pozbawionego bezpośredniego związku z ochroną sądową zainteresowanej osoby, groziłoby pozbawieniem wszelkiej skuteczności terminu na przekazanie, zmianą wynikającego z rozporządzenia Dublin III rozkładu odpowiedzialności pomiędzy państwami członkowskimi i trwałym przedłużeniem rozpatrywania

³ Zobacz art. 29 ust. 1 rozporządzenia Dublin III, zgodnie z którym przekazanie osoby ubiegającej się o azyl z wnioskującego państwa członkowskiego do odpowiedzialnego państwa członkowskiego jest przeprowadzane zgodnie z prawem krajowym wnioskującego państwa członkowskiego, po konsultacjach między zainteresowanymi państwami członkowskimi, tak szybko, jak to jest praktycznie możliwe, a najpóźniej w ciągu sześciu miesięcy od wyrażenia zgody przez inne państwo członkowskie na wniosek o przejęcie lub wtórne przejęcie zainteresowanej osoby lub od ostatecznej decyzji w sprawie odwołania się lub ponownego rozpoznania, w przypadku gdy mają one skutek zawieszający, zgodnie z art. 27 ust. 3.

⁴ Zobacz art. 29 ust. 1 rozporządzenia Dublin III.

⁵ Decyzja jest wówczas oparta na art. 27 ust. 4 rozporządzenia Dublin III.

⁶ Zgodnie z art. 27 ust. 4 rozporządzenia Dublin III.

⁷ Chodzi o art. 27 ust. 4 rozporządzenia Dublin III.

⁸ Rozdział VI sekcja IV rozporządzenia Dublin III.

wniosek o udzielenie ochrony międzynarodowej.

Z tego względu Trybunał uznał, że właściwe organy mogą zarządzić zawieszenie wykonania decyzji o przekazaniu w określonych w tym celu w rozporządzeniu Dublin III ramach tylko wtedy, gdy okoliczności towarzyszące temu wykonaniu wskazują, że w celu zapewnienia wspomnianej osobie skutecznej ochrony sądowej należy zezwolić jej na pozostanie na terytorium państwa członkowskiego, które wydało wspomnianą decyzję, do czasu wydania ostatecznego rozstrzygnięcia w przedmiocie odwołania. W związku z tym nie można uznać, że możliwa do cofnięcia decyzja o zawieszeniu wykonania decyzji o przekazaniu podjęta na tej podstawie, że wykonanie to jest praktycznie niemożliwe, mieści się we wspomnianych ramach. Okoliczność, że faktyczna niemożność wykonania decyzji o przekazaniu może na mocy prawa krajowego danego państwa członkowskiego powodować niezgodność z prawem tej decyzji, nie może podważyć tego stwierdzenia. Po pierwsze, możliwość cofnięcia decyzji o zawieszeniu wykonania decyzji o przekazaniu wyklucza bowiem uznanie, że zawieszenie to zostało zarządzone do czasu rozstrzygnięcia odwołania od decyzji o przekazaniu i w celu zagwarantowania zainteresowanej osobie ochrony sądowej, ponieważ nie można wykluczyć, że cofnięcie wspomnianego zawieszenia nastąpi przed rozstrzygnięciem tego odwołania. Po drugie, z różnych przepisów rozporządzenia Dublin III wynika, że prawodawca Unii nie uznał, iż praktyczna niemożność wykonania decyzji o przekazaniu może stanowić uzasadnienie przerwania lub zawieszenia biegu terminu na przekazanie.

UWAGA: Odesłanie prejudycjalne pozwala sądom państw członkowskich, w ramach rozpatrywanego przez nie sporu, zwrócić się do Trybunału z pytaniem o wykładnię prawa Unii lub o ocenę ważności aktu Unii. Trybunał nie rozpoznaje sporu krajowego. Do sądu krajowego należy rozstrzygnięcie sprawy zgodnie z orzeczeniem Trybunału. Orzeczenie to wiąże w ten sam sposób inne sądy krajowe, które spotkają się z podobnym problemem.

Dokument nieoficjalny, sporządzony na użytek mediów, który nie wiąże Trybunału Sprawiedliwości.

[Pełny tekst i streszczenie](#) wyroku są publikowane na stronie internetowej CURIA w dniu ogłoszenia.

Osoba odpowiedzialna za kontakty z mediami: Jarosław Zasada ☎ (+352) 4303 2793

Pozostańmy w kontakcie!

